AKBABA

Akdeniz anlaşması üzerine:

Musolini — Acaba yelkenleri suya indirsem mi?..

HAFTALI MECMUA

En güzel resimleri, en güzel fotoğrafları, en güzel şiirleri, hikâyeleri, makaleleri, meraklı maceraları, dünya vakalarını, her hafta

Yeni
DÜNYA
sayıfalarında bulacaksınız.

Yeni
DÜNYA
Size, her sayısında dünyayı tanıtacak, dünyayı sevdirecektir.

Yeni
DÜNYA
Yalnız dünyanın en güzel mecmuası değil, dünyanın en ucuz mecmuası da olacaktır.

Yeni
DÜNYA
Sayıfalarında her hafta:
Bir çok şiirler
*
Bir çok hikâyeler
*
Bir çok makaleler
*
Bir çok mülâkatlar
*
Dedikodular
*
Moda resimleri
*
Spor yazıları
*
Meraklı eğlenceler
*
Güzel bir roman bulacak ve lezzetle okuyacaksınız.

Yeni
DÜNYA
Hepinizin sevdiği yegâne mecmua olacak.

RADYOLİN : Dişleri inci gibi beyazlatır.
RADYOLİN : Bütün mikropları öldürür.
RADYOLİN : Diş etlerini kuvvetlendirir.
RADYOLİN : Mevcut diş macunlarının en mükemmelidir.

Soğuk algınlıkları ve her türlü ağrılarda en çabuk tesir eden

ASPİRİN

2 ve 20 komprimelik ambalajlarda bulunur.

Ambalaj ve komprimelerin üzerinde halisliğin timsali olan ⊕ markasını arayınız.

Sinirlilere

Yürek çarpıntısına ve sıkıntısına

NEVROL

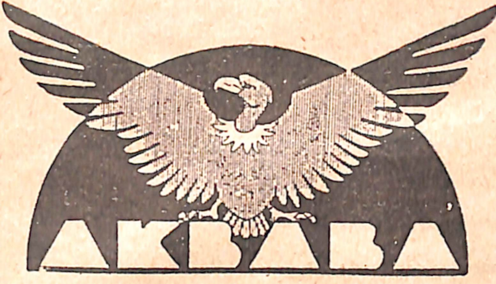
birebirdir. Hiddet, merak, korku, kaza neticesi birdenbire bayılanlara [20] damlası hayat verir. Canını sevenler evlerinde birer şişe bulundurmalıdırlar.

ADEMİ İKTİDAR
Ve
BELGEVŞEKLİĞİNE

HORMOBIN

Tafsilât Galata posta kutusu 1255

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
Basıldığı yer : **AKŞAM MATBAASI**

Yıl 13 — Cumartesi, 4 Kânunusani 1935 — Sayı **104**

Müessisleri :

Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon

ABONE : Türkiye için, yıllığı 500, altı aylığı 250, üç aylığı 125 kuruş

ECNEBİ : Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş

ADRES : İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA

Telefon : 22129 Sayısı 10 Kuruş

1 9 3 6

1935 yılına sulh içinde giren dünya, 1936 ya harp içinde ayak bastı.

Hani, Nasraddin Hocaya:

— Bir tepsi baklava gidiyor, demişler..

— Bana ne?.. demiş.

— Sizin eve gidiyor, demişler.

— Sana ne?.. demiş.

Gerçi, harp te böyle: Habeşistanda oluyor.. Fakat, hiç birimiz, Nasraddin Hoca gibi: Bana ne?.. Sana ne?.. diyemeyiz!

İster Avrupa, ister Asya, ister Afrikada olsun, harp, nihayet yeryüzündedir. Hem, bu hava filoları, bu zehirli gazlar, bu ölüm ışıkları varken, yeryüzünde değil, gök yüzünde, ayda, güneşte, merihte de olsa gene korkmak, lâzım!

Dikkat ediniz: Bütün büyük yangınlar, küçük ihmallerden çıkmıştır. Bir sigara, bazan bütün bir mahalleyi kül eder. Habeşistandaki harbi de, dünya için, bir sigara ateşinden daha ehemmiyetsiz sayamayız ya!

Bunun içindir ki, herkes tetikte: İngiliz donanması Akdenizde dolaşıyor.. İtalyan ordusu Mısır hududunda silâh çatıyor.. Fransızlar telâş içinde...

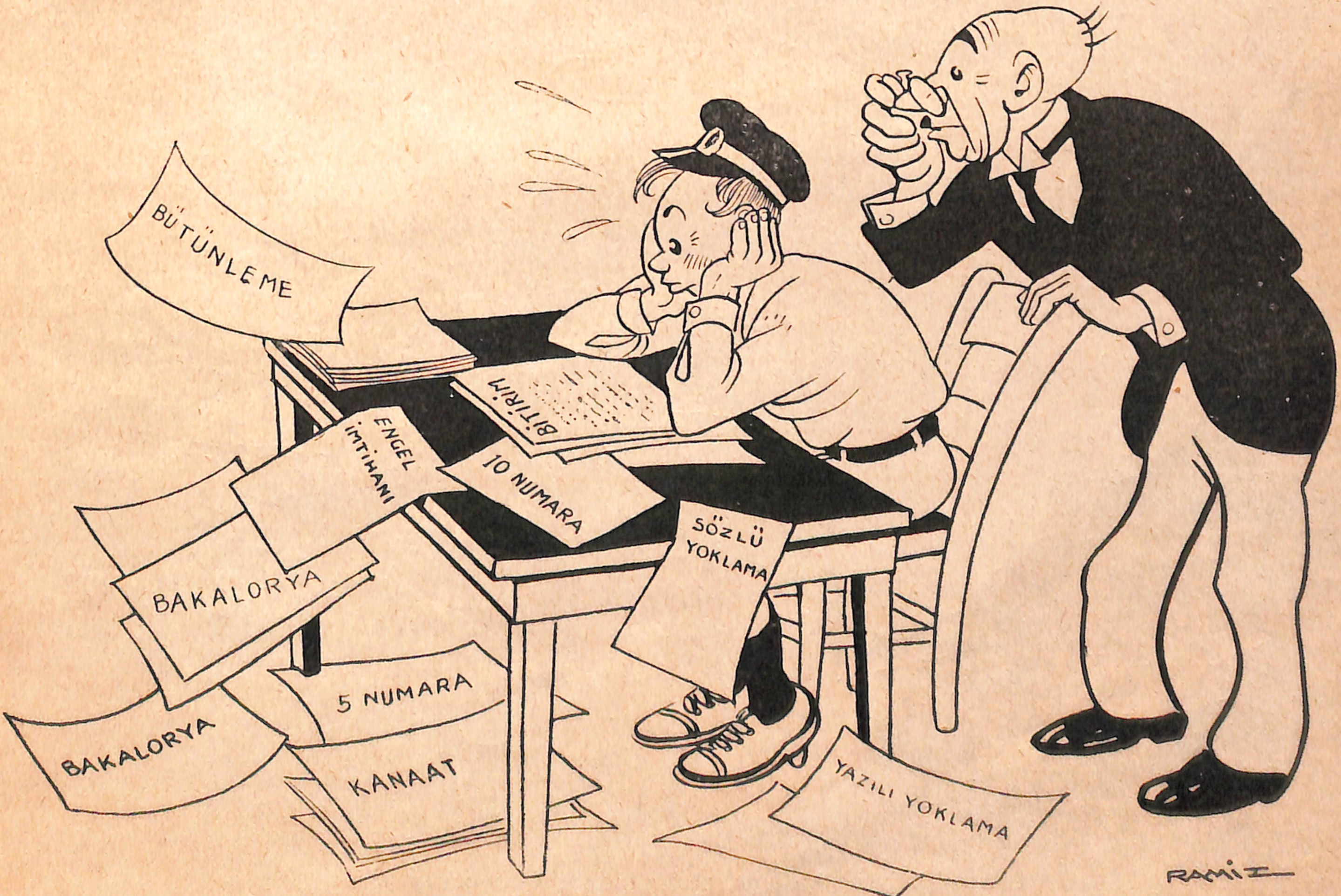
Hani, koca dünyanın, uzak mahallelerde bile olsa, bir yangın çıkınca:

— Ateşin uzağı olmaz!..

Diye kovalarla damlara çıkan, saçak kenarlarına ıslak kilimler seren, ihtiyaten eşyaları toplayıp bağlıyan basiretli cedlerimizden farkı yok!

İşte, 1936 yı, bütün beşeriyet, böyle bir kargaşalık, böyle bir telâş, böyle bir korku içinde karşıladı. İnşallah ateş saçağı sarmadan, sağa sola atlamadan, yangın bastırılır da, şu dünya evinde bir yılımız daha kaygusuz geçer...

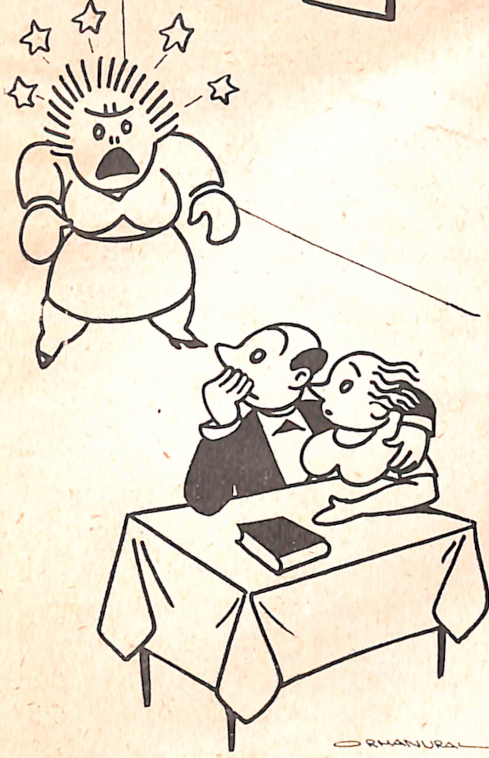
Yusuf Ziya

— Aferin oğlum, böyle sabahlara kadar derslerini mi ezberliyorsun?

— Hayır baba, imtihan usullerini ezberliyorum!

Kimlere ne sormalı?

— Çocuğun mürebbiyesile burada ne yapıyorsun bakayım?

— Matmazelden ingilizce dersi alıyorum karıcığım..

— Çık dışarı bakayım mendebur.. Ben sana bir ders vereyim de gör!..

Gümrüklere bir teftiş heyeti gelmiş, gümrük memurlarının vazifesini suiistimal edip etmediğini anlamak için tahkikata başlamış. Sorguya çektiklerine:

— Apartımanın var mı?

Diye soruyormuş.

Bu tahkik heyeti yalnız gümrük memurlarını sorguya çekerse haksızlık etmiş olur. Bütün memur sınıfını gözden geçirmeli. Liyakati olanlara mükâfat, kabahati olanlara ceza vermeli?

— Kimlere ne sormalı?

Diyeceksiniz. Ben de onu düşünüyordum işte...

GÜMRÜK MEMURLARINA:

— Apartımanın var mı?

Suali yerindedir. Fakat bu kadarı kâfi değil. Memur:

— Var!

Dedikten sonra:

— Kaç katlı?

Diye sormalı.

— Yedi katlı!

— Oh, oh maşallah! Bankada paranız?

— O da var efendim!

— Oh, oh.. Ne âlâ! Artık devlet, millete bunca hizmetiniz kâfi, biraz da istirahat buyurunuz!

Demeli!

*

EVKAF MEMURLARINA:

— Apartımanınız var mı?

Sorgusu boştur. Hattâ onlara:

— Eviniz, iki odalı bir ahşap kulübeniz var mı?

Diye bile sormamalı. Eğer akrabalarından birinin yanına sığıntı değil de, aydan aya parasını verip kirada oturabiliyorlarsa ne mutlu!

— Daireye kaçta teşrif buyurulur?

Diye sormalı.

— On ikiye doğru efendim!

— Oh, oh ne âlâ! Günde kaç kahve tenavül buyurulur?

— Yedi, sekizden fazla değil.

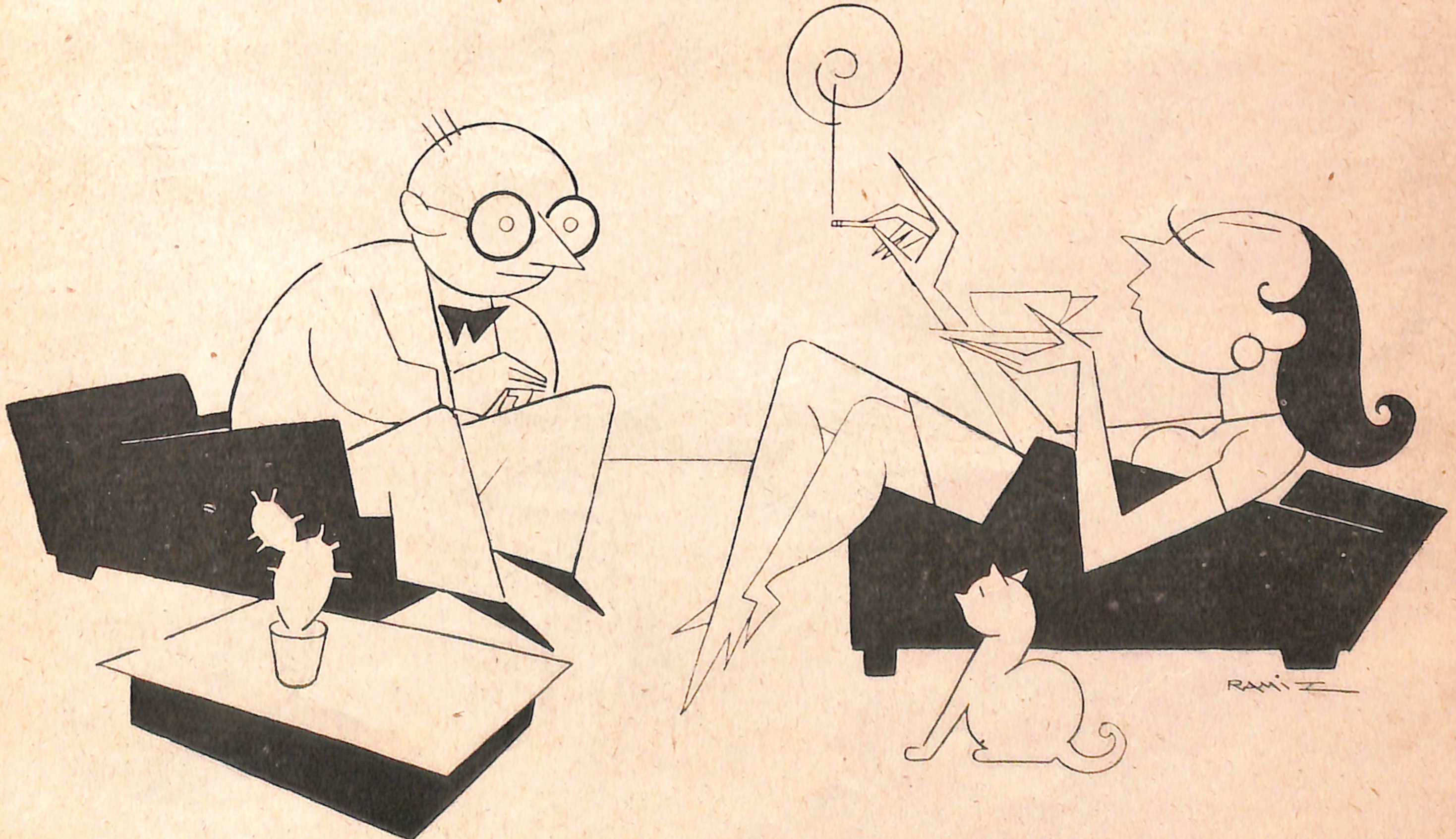
— Oh, oh maşallah! Daire sıcak olur mu?

— Hamdolsun, sobamız yanıyor!

— Gürültü falan da olmuyor ya...

— Olmuyor, efendim!

— Koltuklar nasıl?

— Pederinizden sizi istiyeceğim ama, acaba münasip bir cevap verir mi?

— Zannetmem.. Bugün ayağı ağrıyor, size münasip bir cevap veremez!

— Eskice ama, rahattır.

— Demek ki bir kaç saat rahatça kestirebiliyorsunuz?

— Sayenizde efendim.. Fakiriniz ötedenberi âdet edinmiştir, öğle ile ikindi arasında bir, bir buçuk saat kadar bir şekerleme yaparım!

— Devlet ve millete bu kadar hizmetiniz kâfi.. Umum müdürlüğe rica edelim de, sizi artık çırağ buyursunlar!

Demeli!

*

VEZNEDARLARA:

Bütün veznedarlara sorulacak sual ikidir:

— Kumar oynar mısınız?

Bir.

— Metresiniz var mı?

İki. Eğer ikisine de:

— Evet!

Derlerse yapılacak şey hiç vakit geçirmeden kasanın anahtarını almaktır.

*

TAHSİL MEMURLARINA:

— Kimlere ceza tarhettiniz?

Diye sormalı:

— Falan piyazcıya, filân yemişçiye, falan sucuya!

— Kaç lira?

— Dört bin lira birine, on bin lira ötekine, sekiz bin lira berikine...

— Büyük ticarethanelere, fabrikalara, mağazalara?

— Hayır, onlar vergilerini muntazaman veriyorlar. Beş altı sene evvel birer defa hata etmişlerdi, ondan sonra hesaplarını yoluna koydular.

— Anlaşıldı! Bu kadar hizmetiniz kâfi. Artık ev mi, apartıman mı ne yaptıracaksınız, yaptırınız da istirahatinize bakınız!

Demeli.

*

MUALLİMLERE GELİNCE:

Onlara sual sormaya hacet yok. Eğer sırtlarında palto, ayaklarında pabuç, benizlerinde de kan varsa hemen mahkemeye vermeli. Ya elmas, altın, heroin kaçakçılığı ediyorlar, yahut ta bahçelerinde define çıktı, demektir. Başka türlü bu kadar refaha kavuşmalarına imkân olamaz.

Fiske

— Dün karımla üç saat yürüdük..

— Taksimden Sarıyere kadar mı?

— Hayır, Tünelden Galatasaraya kadar!

Yeni kolleksiyonlarımız

Akbaba, bugün yeni yılla beraber bir yaşını daha bitirdi. Gelecek sayıdan itibaren on dört yaşına basıyor.

Bugün, ilâveli renkli sahifelerile elinizde tuttuğunuz Akbabayı, bundan sonra, daha zengin, daha güzel bulacaksınız. Yakında büyük mizah üstadı, arkadaşımız

Ercüment Ekrem'in

Akbaba için hazırladığı çok güzel bir romanı tefrikaya başlıyacağız.. Yeni romanımızın ismi şudur:

Beyoğlu

Bundan başka, büyük Türk edibi Reşat Nurinin güzel yazılarile Sermed Muhtarın mahallî hikâyelerine de sütunlarımızda sık sık rasgeleceksiniz.

TEMBEL HAFIZ

Ramazanın ilk günlerinde idi.

Yağlıkçı Hacı İrfan Beyazıt camisinde vaızdan çıkarken pabuçlukta kara sakallı bir adama rasgeldi; başında çarpık bir kasket, arkasında kirden muşambaya dönmüş, bir eski lâta vardı. Gömleği ondan daha ziyade insan içine çıkamıyacak bir vaziyette olmalı ki boynuna çocuk kundağına benzer yırtık bir bez sarmıştı. Adamcağız hasırın üstüne oturmuş, lâpçinlerini giymeğe çalışıyor, fakat çıplak ayaklarının parmakları lâpçinlerin alt ve üstündeki deliklere takıldığı için bir türlü beş parmağını bir araya getirip kunduraya sokamıyordu. Hacı İrfan bu adamı tanımıştı.

— Merhaba Hafız... Bu ne hal ayol? dedi.

Hafız başını kaldırıp uzun uzadıya baktıktan sonra:

— Ben gibi ortada kalmış biçarenin hali ne olur Hacı efendi? Görüyorsun? dedi; iş yok, para yok, dost yok, daha doğrusu dost çok amma dosttan medet yok... Sürünüp duruyoruz.

Lâpçinler nihayet giyilmişti. İki adam bir şey söylemeden ağır ağır yürüyerek avludan geçtiler; Beyazıt meydanına çıktılar; Süleymaniyeye doğru yollanmağa başladılar.

Hacı İrfan sordu:

— Nereye gidiyorsun Hafız?

— Fakirhaneye...

— Çoluk çocuk var mı?

— Bir o eksikti. Ben kendi karnımı doyuramıyorum.

— Nerede oturuyorsun?

— Medresede...

— Yahu şimdi medrese kaldı mı?

— Medrese yıkıldı amma bodrum gibi bir odası var... Her tarafı kapalı... İşte orada yatıp kalkıyorum.

— Hafız kaç yaşındasın.

— Pek aklımda kalmadı amma kırk beşle elli arası...

— Ben kaçım biliyor musun?

— Eh varsın bir altmış altmış beş...

— Ne altmışı, ne yetmişi... Seksen bir Hahız... Tam seksen bir... Yani sen benim oğlum da değil de torunum sayılırsın... Be Hafız sen hiç utanmaz mısın?

Hafız birdenbire şaşırmıştı:

— Aman Hacı Efendi... Ne söylüyorsun, dedi. Neden utanacakmışım.

— Tembelliğinden, müseyyipliğinden... Neye böyle serseri serseri dolaşıyorsun da bir iş tutmuyorsun...

— Aman Hacı Efendi... Bilmez gibi lâkırdı etme ayağını öpeyim... Benim gibi adama bu zamanda kim iş veriyor... Bir camide meyzinlik ediyordum... Oradan da çıkardılar.

— Tembellik etmişindir ondan...

— Vallahi değil...

— Sus Hafız... Ben senin ciğerinin içini bilirim. Sen tembelsin... Senin hafızlığın da yalandır...

— Aman Hacı Efendi...

— Bilirsin ki seni çocukluğundanberi tanırım... Sözüm ona yirmi yıl hıfza çalıştın... Namaz surelerini bile doğru dürüst ezberlemedin... Nihayet haline acıdılar, sana defibelâ ka-

Hangisine baksın!

bilinden bir hafızlık rüusu verdiler... Yalan mı? İnkâr edebilir misin? bilinden bir hafızlık rüsü verdiler...

— Ne yaparsın... Cahillik ...

— Cahillik değil tembellik... Seni ne diye işinden çıkardılar bakayım... Amma doğru söyle... Tahkik ederim ha...

— Ne saklayım Hacı Efendi... Minareye çıkmıyor, ezanı caminin kapısında okuyordum..

— Sırım gibi, it gibi herifsin be hafız... Adam minareye çıkmağa üşenir mi?

— Üşenmekten değil, minare sakat ta yıkılır diye korktum.

— Anlat külâhıma hafız... Dedim ya ben seni bilirim... Söyle bakayım hafızların hangisi işsiz kaldı... Kimisi gazinolardaki çalgılara hanende oldu; para kırıyor, apartıman yaptırıyor; kimi şarkılı tiyatro kumpanyası yaptı Anadoluyu geziyor; kimi sesi kuvvetli olduğu için tellâllık yahut sokak satıcılığı yapıyor...

Hafız sinirlenmeğe başlamıştı:

— Hacı Efendi zaten yüreğim kan ağlıyor, dedi. Sen de mübarek ramazan akşamı beni büsbütün hırpalama ...Ben ne olursa olsun hafızım... Kuran okumuş ağzımla gazinoda gazel, tiyatroda şarkı söyler miyim?

Hacı İrfan sözlerin riyakârlıktan başka bir şey olmadığını biliyordu.

— Hafız, dedi, sen bunları kendine acındırma için söylüyorsun. Beni bunadı zannediyorsun amma yağma yok... Benim aklım başımda... Sen para için gazinoda şarkı söylemek değil göbek bile atarsın amma ne çare ki bu iş oturduğu yerde yapılan işlerden değildir. Az çok ayakta dolaşmak, kımıldanmak lâzımdır. Bu ise senin gibi tembelin işine gelmez. Maamafih sana acımıyorum dersem yalan olur. Haydi seni bu gece bizim evde iftara götüreyim .

*

Yağlıkçı Hacı İrfan çok zengin olmasına rağmen gurursuz, kibirsiz bir demokrattı. O akşam evde hafıza bir kat çamaşır, bir eski elbise giydirdi ve sofrasına aldı.

Yemekten sonra bu tembellik bahsi bir kere daha açılmıştı.

Hacı Efendi:

İtalya sulhu bekliyor!

— Bana bak Hafız, dedi, ben seksen yaşındayım. Pek çok ta param var. Halbuki hergün erkenden dükkânıma gider, akşama kadar işimin başında otururum. Tembelliğin düşmanıyım. Tembellere yardım etmemek için de büyük yeminim var. Eğer «Hacı İrfan halime acır da arasıra korur» dersen aldanırsın... Fakat çalışmağa razı olursan ben sana yardım ederim.

Hacı İrfan bu sözleri iki saat evvel sokakta söylemiş olsaydı Hafız yere kapanarak onun ayaklarını öper ve artık tembelliği bırakacağına dair büyük yemin ederdi.

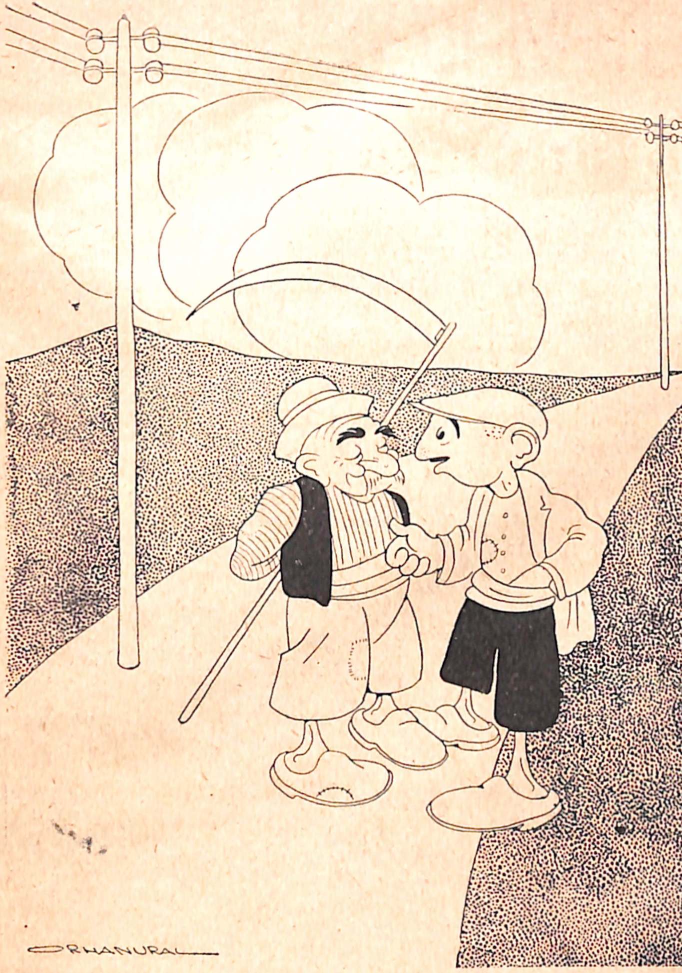
Fakat karnı Hacının zengin sofrasında o kadar doymuştu ki bir daha acıkacağını aklına getirmiyor, hattâ hazım sıkıntısile biraz dünya yemeklerinin aleyhinde düşünmeğe bile meylediyordu. Onun için yağlıkçının bu sözlerine pek iltifat etmedi, elini iki ceketinin altına sokup tatlı tatlı kaşınarak:

— Neye çalışmıyalım canım Hacı Efendi, çalışırız dedi.

Gözler mahmur mahmur gülümsüyordu.

Hacı İrfan:

— Peki Hafız, dedi, sana meslekin dahilinde bir iş veriyorum. Ben bu seneye kadar her zaman merhum pederin ruhuna hatim indirirdim. Bu sene gözlerim pek zayıfladı. Bu hatmi sen indirirsin. Sana şimdilik alelhesap beş lira veriyorum. Arife gününe kadar bu para ile geçinir ve hatimi bitirirsin. Arife günü gene bana ge-

— Siz de zeytin seferberliği yapıyor musunuz?
— Kırk yıldır yapıyoruz..
— Nasıl yapıyorsunuz?
— Zeytin ekmek yiyerek!

Hayat şartlarından:

— Çalışmak bir şey değil amma, geceleri arka ağrısından kurtulamıyorum..

— Kuvvetli bir arka bul, kurtulursun!

lirsin. Sana yirmi lira daha veririm. Nasıl, iyi mi?

Hafız bu sefer biraz daha canlandı:

— Allah sana ömür versin, dedi.

— Bir şartım daha var. Merhum pederden kalma bir kuran vardı. Ben her sene bunu okurdum. Sen de hatimi ondan süreceksin. Yazılar da okunaklı olduğu için güçlük çekmezsin... İşte sana oturduğun yerde bir iş... Fakat...

Hacı İrfan gözlerinin içine kadar inen kalın beyaz kaşlarının altından garip bir nazarla Hafıza bakıyordu.

— Fakat şayet bunu da yapmazsan, «ben gene okumamda okudum derim, nereden anlıyacak... Kerameti mi var herifin?» dersen ve gene şayet ben her hangi bir suretle bunu haber alırsam bir daha gözüme görünme... Dediğimi yapacağına yemin ediyor musun?

Hafız yağlıkçının içeriden getirip bir kâğıda sardığı kuranı, alelhesap verilen beş lira ile beraber aldı ve ertesi sabahtan itibaren hatime başlıyacağına yemin ederek çıkıp gitti.

*

Arife günü... Hafız koltuğunun altında kitabile yağlıkçının evine gelmişti. İhtiyar adam:

— Ne yaptın Hafız? dedi.

— Hatimi indirdim.

— Doğru mu söylüyorsun?

— Yemin etmedik mi ya Hacı Efendi... Müslüman adama yalan yaraşır mı?

— Peki öyle ise teşekkür ederim, uğurlar olsun...

Hafız bir iki kere yutkunduktan sonra:

— Hacı Efendi gideceğim amma... Hani sanki borcunu vermedin de...

— Ne borcu?

— Yirmi lira daha inayet edecektin ya?

Hacı İrfan garip bir bakışla:

— Hafız, dedi, beni aldattın... Sen işi tembellğie vurdun... Hatmi indirmedin.

— Aman Hacı Efendi nasıl olur?

— Hafız tereslik ediyorsun... Sen kitabı bile açmadın.

— Aman Hacı Efendi.

— Evet kitabı açmadın. Hatim sürmek değil, eğer kuranı açmış olsaydın içindeki yirmi lirayı görüp almış olacaktın. Ben paraları kuranın içine koymuştum...

Hacı İrfan kuranı hafifçe silkeledi; içinden düşen iki on liralık kâğıdı cebine koyduktan sonra:

— Kavlimiz malûm Hafız, dedi, haydi bakalım marş... Bir daha seni g.züm görmesin...

Yıldız böceği

Bayramı nasıl geçirdiler !

Bayramı nasıl geçirdiler?

Bir muharririmizi, memleketimizin tanınmış şahsiyetlerine gönderdik. Bayramı nasıl geçirdiklerini sorduk. Aldığımız cevapları yazıyoruz:

İzzet Melih:

— Kaşlarımı almak, saçlarımı taramak ve boyunbağlarımı sıralamakla..

Bürhan Cahit:

— Pardon... Alaturka takvim kullanmadığım için bayram olduğundan haberim yoktu.

Bay Sadettin (Deniz Yolları İşletme direktörü):

— Bir kaç samimî arkadaşla etliye, sütlüye dair konuşarak...

Mithat Cemal:

— Pijamamı giyip eşyalarımı temaşa ederk...

Fazıl Ahmet:

— Her zamanki gibi borç, harç...

Mahmut Yesari:

— Mutat hilâfı ayık...

İbnülemin Mahmut Kemal:

— Anlattıklarımı yeniden hikâyeye başlamakla ve ziyaretime gelenleri birer vesile bulup haşlamakla...

Nazım Hikmet:

— Yağlı kasketimi, yırtık pabuçlarımı, kirli gömleğimi giyip zenginlere caka satarak...

Nizamettin Nazif:

— Aaayt... Ne bayramı!... Bizim için hergün bayram!...

Hüseyin Cahid:

— Eski bayramların mukaddes hatıralarını anarak...

Abidin Daver:

— Orsa boca!...

Nurullah Ata:

— Dört gözle ay başını bekliyerek..

Yunus Nadi:

— Un işine hiddetlenip parmağımı takarak,
Kâh gök olup gürliyerek, bulut olup çakarak...

Karga

Boyanmaya dair

Güzellik, artık Tanrı vergisi olmaktan çıktı. Şimdi her kadın, kendi güzelliğini kendi elile yapıyor.

Akbaba, arasıra, bu sayıfalarda bayanlara boyanmaya, giyinmeğe, konuşmaya dair nasihatler verecektir.

Bugünkü yazımızda, muhtelif yaşlarda nasıl boyanılacağını anlatıyoruz.

17 YAŞINDA:

Bu yaşta, yalnız tırnak boyamak kâfidir. Gözlere, saçlara, yanaklara, hilkatın sürdüğü boya yeter. Göz boyamak için başka boyaya lüzum kalmaz.

20 YAŞINDA:

Bu yaşta, kızlar renkten renge girmeğe başlarlar.. Yüzlerine bir erkek baksa derhal gözlerinin rengi parlar, yüzlerinin rengi kızarır..

Fakat, yüzlerine hiç kimse bakmazsa daha çok renk değiştirirler: Bir gün bakarsınız, siyah saçlar sarı, sarı saçlar siyah olmuş.. Beyaz ten kararmış, esmer ten ağarmış..

Hâsılı, yirmi yaşındaki kız, şairin dediği gibi:

Renkten renge girer bukalemundur güzelim!

30 YAŞINDA:

Bu yaşta, boyanmak, kadınlarda merak halini alır. Senelerin yavaş yavaş soldurduğu yerleri, tuvalet masalarındaki renklerle canlandırmağa çalışırlar. Yüz aynaya yaklaşır, yaklaşır.. Ve iki sinirli göz bebeği, solmuş bir ten parçası, boyanacak uçuk bir renk arar..

40 YAŞINDA:

Bu yaşta, bir kadının tuvalet masası bir ressam paletinden farksızdır. Orada her istediğiniz rengi bulabilirsiniz: Siyah, mavi, sarı, kırmızı... Kimisi, göz kapaklarına esrarengiz gölgeler vermek içindir.. Kimisi, cilde bir fil dişi solgunluğu sindirmeğe yarar.. Kimisi, dudaklara, henüz ilk buse koparılmış bir genç kız ağzının tazeliğini verir...

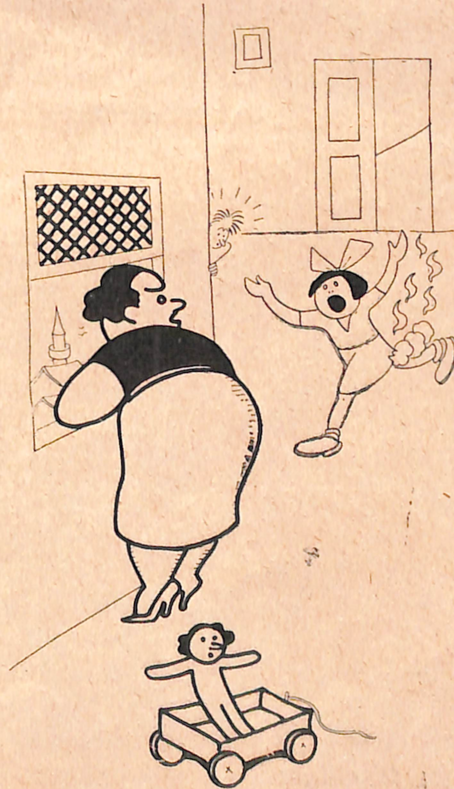
Ve bu yaşta bir kadın, odasından çıkarken, yaşının on yılını, tuvalet masasının üstünde bırakarak, otuz yaşının tesellisi içinde gülümser!

50 YAŞINDA:

Bu yaşta bir kadın için boyanmak kâfi gelmez. Sıvanmak ta lâzımdır.. Ve bir sıvacı, porsuk bir duvarı, nasıl yıkar, yapar, tamir eder, gençleştirirse, elli yaşında bir kadın da çehresile öyle uğraşır: Yağlar, kremler, pudralar, rujlar...

Böyle bir yüzde, seneler, adetâ çehredeki derin çukurların içine gömülür ve üstleri kremlerle sıvanır, pudralarla örtülür.. Ve onun içindir ki, bu yaşta boyanmış yüzlere baktığımız zaman bir mezar manzarası hatırlarız!

Çimdik

— Anne koş.. Turgutla şakalaşırken eteğim tutuştu..

— Kız sus, asıl benim eteğim tutuştu: Baban geliyor!

Yeşilaycıların eğlentisi!

Yeşilây Cemiyeti bayramın ikinci günü Tokatlıyan salonlarında tertip ettiği eğlentiye, önce beni de çağırmıştı. Sonradan, birisi: «Ağzı karadır.. Bizi gazeteye yazar, alay eder..» demiş olacak ki, telefonla, bin dereden su getirip, gelmememi anlattılar.

Amma ben gene gittim. Salon esasen harem, selâmlık gibi biri Yeşilâycılara, öteki de bizim gibi gam ve şadisini bir kadeh mey içinde arayanlara mahsus iki kısma ayrılmış olduğu için, bu ikinci kısımda bir masanın önüne geçip, oturdum.

Ortaya konan paravananın kenarından içerisini gözetliyordum. Gördüğüm şeyler şunlar oldu. Kocaman bir büfe.. Üstünde neler yok, neler! Bole kâselerinin içinde ayranlar, punç çanaklarında işkembe çorbaları, likör kadehlerinde hummas, demirhindi, ravent şurupları.. Ihlamur, papatya, hatmi, mürver menkuları.. Vişneli konyak yerine kavun çekirdeği sübyesi.. Hâsılı kelâm: Maksim bar yerine Mısır çarşısı..

Duvarlara Türk Galip Paşanın Mutayebatından ve sair bunun gibi muteber eserlerden alınmış vecizeler taşıyan levhalar asılmış:

«Dutup ke'sin kenarından zerafet birle hörpüldet,
«Desinler gayfe içmekte, bu emmi amma mâhir ha!»

*

«Ayranla bal yudan gişiden hastalık gaçar,
«Ak cinnüyü atan gişiyi zıngızak dutar!»

*

«Ettin esiri kahve bizi hey zemâne hey!»

*

«Bir kadeh mey kişinin cümle hicabın götürür!»

Büfenin etrafında ehli perde, muhaddere hatunlar.. Zühdü takva erbabı rical, tövbekâr olmuş, fasikı mahrum vaziyetinde eski ayyaşlar..

«Yeşilâyın» sayın başkanı Dr. Fahreddin Kerim, muttasıl akın eden davetlilerini ağırlıyor:

— Hoş geldiniz! Teşekkür ederim amma, bunu saymam: İnşallah öteye de beklerim?

Aziz doktorun timarhanedeki esaslı vazifesini bilenler bu temenniyi biraz soğuk karşılıyorlar ise de, biraz düşündükten sonra, davetin Bakırköyüne değil, cemiyetin merkezine olduğunu anlayıp nefes alıyorlar.

Salonun ikiye bölünmüş olması bazı ufak tefek yanlışlıklara meydan veriyor. Bir aralık, ressam Çallı İbrahim, farkında olmadan Kızılâycılarından tarafa dalıyor. Doğru büfeye gidiyor ve ayranları görünce köpürüyor, bağırıyor:

— Bu ne kepazelik yahu! Hani ya Altınbaş?

Azadan sapsarı kafalı, mavi gözlü biri ilerliyor:

— Beni mi istediniz? Bir emriniz mi var?

Yanlışlık anlaşılıyor, Çallıyı bizim tarafa sepetliyorlar. Derken, toplantıya geç kalmış olan doktor Zati koşarak geliyor ve bizim içimize düşüyor. Mahmut Yesariyi görünce:

— Vay, Mahmut! diyor; sen de bizden mi oldun? Yeni evliliğin tesiri galiba..

Fakat Mahmudun, peltek peltek: «Bâdesiz bir gün ben akşam etmedim, etmem gene!» diye söylendiğini duyunca, doktor Zati de hatasını anlıyor ve kaçıyor.

Tarihçi Ahmet Refik:

— Acaba içeride ne var, ne yok?

Diye merak ederek, o tarafta bir kolaçan etmeğe gittiği vakit bu mürted dostun kusuruna bakmamak büyüklüğünü gösteren Dr. Fahreddin Kerim, onu kucaklayıp öpünce, yanımızda oturan şair Yahya Kemal gayri ihtiyarî fısıldıyor:

«O ararken meyin engin sesini
Yeşilây öptü beyaz ensesini!.»

Derken, cümbüş başlıyor. Büfenin başında ayran kadehleri, işkembe kâseleri havaya kalkıyor:

— Âfiyetinize, mirim!

— Âfiyet şeker olsun!

— Şerefinize hanımefendi!.

— Estağfurullah, efendim!!.

Tohuma kaçmış bir hanım kız, kendisini dansa davet eden bir delikanlının önünde utancından soğuk ecel terleri dökerken, imdada yetişen anne hanım, oğlana öyle bir bakış bakıyor ki, zavallı, soluğu bizim tarafta ve bir kadeh konyağın karşısında alıyor.

Bir aralık, davetlilerin ısrarı üzerine bir hitabe iradına mecbur olan Dr. Fahreddin Kerim meşhur adamlardan, bâde şehidi olanların isimlerini saymağa kalkışıyorsa da, kendisine vaktin darlığı hatırlatıldığından, vazgeçiyor.

Bu aralık, şehir meclisi azasından Adalı Avni ile Neyzen Tevfik te, kol kola, yalpa vurarak, Yeşilâycıların arasına dalıyorlar..

Fakat, işin yanlışlığını anlıyan Neyzen, derhal şu fıkrayı anlatıyor:

— Baylar, bayanlar.. Vaktile, yobazın biri, camide enfiye aleyhinde vâzederken, cebinden enfiye kutusu yere düşer.. Bunu gören kurnaz yobaz: (Ey ahali, der, işte ben de bugünden itibaren enfiye kutumu atıyor, vazgeçiyorum!..) Tıpkı onun gibi, ben de şu şişeyi boşaltıyor, bugünden itibaren rakıdan vazgeçiyorum!.

Ve cebinden çıkardığı yarım kiloluk bir şişeyi, lıkır lıkır sonuna kadar bir yudumda içiyor!

Derken, mızıka fokströt temposuna uydurulan şu şarkıya başladı:

İçmede beyim, içmeeee..
Sarhoş olursun!.

Bir alkış tufanıdır kopuyor.. O sırada, bizim tarafta, eğlentiyi uzaktan seyreden yeşil tafta elbiseli, mehtap yüzlü bir bayan, nasılsa Yeşilâycıların gözlerine ilişti. Koşup kolundan yakaladılar:

— Bu tarafa!.. Bu tarafa!..

Sesleri yükseldi. Kızcağız çırpınıyor:

— Bırakın beni!.. Benim sizlerle alışverişim yok!. diye haykırıyordu.

Fakat Dr. Zati müdahale edip:

— Bizimle mümkün müdür olmasın angi bir alışverişiniz? Büle, em yişil, em de ay parçası, olur mu olmasin haçan Yişilâydan?. dedi ve bu nükte çok alkışlandı.

Geç vakte kadar bu suretle eğlentilerine devam eden Yeşilâycılar, gelecek yıl bir daha toplanıp, suyuna tirit eğlenmeğe karar verdiler ve dağıldılar..

Ercümend Ekrem Talu

Gazetelerden: İstanbul da dahil olmak üzere, 17 vilâyette erkek nüfusu kadınlardan çokmuş..

Kız — Bir de dört erkekle konuşuyorum diye bana kızıyorsun!

Babıâli efendisi!

TAHLİL

— Pol Burje için Fransızlar büyük cenaze töreni yaptılar.

— Bu adam hayatta iken ne yaparmış?

— Eserlerinde çok kuvvetli, çok doğru ruh tahlilleri yaparmış.

— Bizim için bu türlü büyük adama ihtiyaç yok..

— Ya nasıl büyük adama ihtiyaç var?

— Çok doğru yağ tahlilleri, süt talhlileeri, su tahlilleri yapan büyük adama!

Bugün
AYDABİR
Beşinci sayısı çıktı.

EL GİBİ!

Ağlarım gece gündüz,
Göz yaşlarım sel gibi.
Zarar yok sen de gel üz,
Aşkın başta yel gibi..

Ah ne güzelsin bilsen,
Bir gün yanıma gelsen,
İnan bir tatlı busen:
Dünyaya bedel gibi..

Çağın on sekiz tamam,
Sende neşe, bende gam!
Yolda bazı raslasam
Gülümsersin gel gibi!

Tehlikeden sakın, gel,
Etrafına bakın, gel,
Biraz daha yakın gel:
Beni tutma el gibi!

Galib Fuad

Kah

İstanbul valisi, bu büyük ilim ve fen kahramanını nasıl ağırlıyacağını şaşırmıştı. Gazeteler bir haftadanbêri, profesör Tunçerden bahsediyordular. Her sahifede onun resmi, her sütununda onun ismi...

Matbuatın, bu coşgun neşriyatta hakkı vardı: Profesör Tunçer, hakikaten yurdumuzun iftihar edeceği, hattâ yalnız yurdumuzun değil, bütün yeryüzünün, bütün beşeriyetin kendisile öğüneceği bir insandı: Kanser serumunu o bulmuştu!

Muhterem profesör, keşfinin ilmî kıymetini, dün, Üniversite konferans salonunda, büyük bir âlimler çemberi ortasında anlatmıştı. Bu yüksek fen kahramanının her sözü, gözleri yaşartan sevinç ve iftihar yaşlarile alkışlanmıştı..

Akşam, şerefine bir ziyafet çekilecekti.. Ve bugün, bulduğu serumu, Taksim meydanında, bütün İstanbul halkına anlatacak ve sözleri, hoparlörler, radyolarla büyütülerek bütün memlekete yayılacaktı...

*

İstanbul valisi, ışık dolu bir bahar havası içinde, profesörü, Boğaziçinde gezdirdi..

Profesör Tunçer, yıllardanberi uzak kaldığı güzel İstanbulu, Boğazın yeşil yamaçlarını, adetâ hasretle emen gözlerle seyrediyordu. Eski uzak devirlerin hatıralarından artık bu sahillerde hiç bir eser kalmamıştı: Ne yosunlu gözlerle bakan kayıkhaneler.. Ne viran yalılar.. Şimdi, baştanbaşa iki sahilde uzanan geniş rıhtım üzerinde, bahçelere gömülmüş küçük küçük köşkler sıralanıyordu..

Motör, geçtiği kıyılarda kürek çeken bakır tenli delikanlılara, suları yırtan genç vücutlara raslıyordu..

Her tarafta, sağlığın, refahın sevinci kaynıyordu..

*

Öğle yemeğini, Büyükderede (Gökpark) otelinin geniş terasında yediler.. Sofrada, Üniversite dekanı, meşhur profesörler, büyük tıp üstatları vardı.. Ve ikindi üstü, Taksim mey-

maman

danındaki konferansa yarım saat kala yola çıktılar..

Profesör Tunçer, valinin otomobilile, en önde gidiyordu.. Geniş omuzlu, lâcivert kasketli genç şoför, asfalt yol üzerinde, otomobili kuş gibi uçuruyordu.

Vali, ikide birde şoförüne sesleniyordu:

— Erdoğan, dikkat!,, Acele etme!..

Otomobil Taksim meydanına yaklaşırken, ekin tarlası gibi sık, dalgalı bir insan kalabalığı göründü.. Tıklım tıklım bir kalabalık..

Vali, gözleri sevinçten parlıyarak fısıldadı:

— Görüyor musunuz bay profesör.. Halk sizi coşgun bir saygı ile karşılıyor...

Profesör Tuncer, büyük adamlara mahsus bir tevazula kızardı...

Otomobil yaklaştıkça heyecan artıyordu, sevinç sesleri, çığlıklar yükseliyordu:

— Yaşaaaa... Yaşaaaa...

Halk, bu yüksek ilim kahramanını bir an evvel göğsüne basmak, kucaklamak istiyordu..

Ömründe, tuvaleti için bir dakika sarfetmiyen profesör, bu coşkunluk karşısında beyaz saçlarını parmaklarile taradı ve siyah kıravatını da biraz düzeltti...

Şoför Erdoğan, çevik bir manevra ile otomobili kalabalığın ortasından geçirmeğe çalışıyordu... Fakat, alkışlar, yaşa seslerile adetâ muhasara edilmiştiler.. Tekerlekler dönemiyordu artık..

Bu aralık, hiç beklenilmiyen bir şey oldu.. Yüzlerce insan, müthiş bir heyecan içinde:

— Yaşa Erdoğan, yaşşaaaa...

Diye bağırışıyordular..

Ve bu çığlıklar, koca Taksim meydanını doldururken, halk, genç şoförü oturduğu yerden kapınca, omuzlar üstünde stadyoma doğru koşturmağa başladılar..

Erdoğan, o gün, Galatasarayla çarpışacak olacak Fener takımında sol açık oynıyacaktı!

Mustafa Şerif Tuna

Tarihten çizgiler: 4

Sebilci!

MANİLER..

Ey benim gül yanaklım,
Ey karanfil dudaklım,
Saçlarının telinde,
Yer etti kaldı aklım!

Bitsin bu coşkun keder,
Yolla bana bir haber,
Gözümden sızan yaşla
Islanıyor geceler!.

Bu sevda değil kolay,
Kirpiğin ok, kaşın yay,
Benim aşkım bir tane,
Seninki alay alay

Galib Fuad

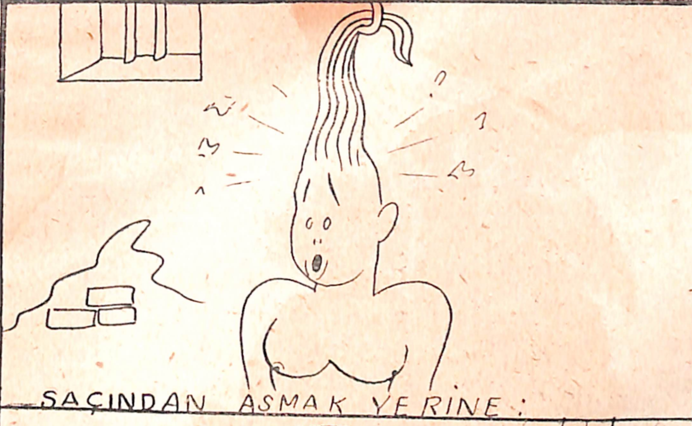
KAYIP ARANIYOR!

Son Posta gazetesinden:

Bayram sabahı matbaamızdan çıkan idare memurumuz Bay Halil Lûtfi Babıâliye doğru gitmekte olduğu sırada birdenbire karşısına çıkan Kızılây rozetçilerinden ürkerek yan sokaklardan birine sapmış, o gündenberi bir daha görünmemiştir. Kendisini gören ve nerede olduğunu bilen varsa idaremize bildirmesi insaniyet namına rica olunur.

Yeni
DÜNYA
Haftanın en güzel mecmuası olacak.

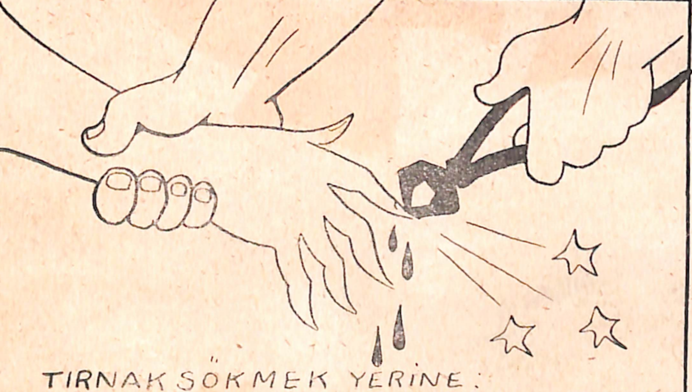
Yirminci asırda kadınlara engizisyon işkenceleri!

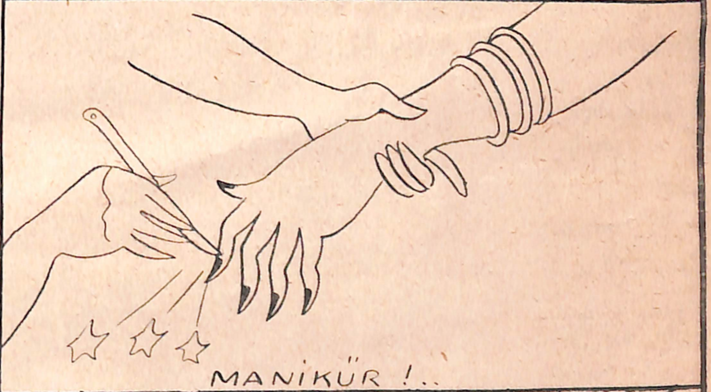

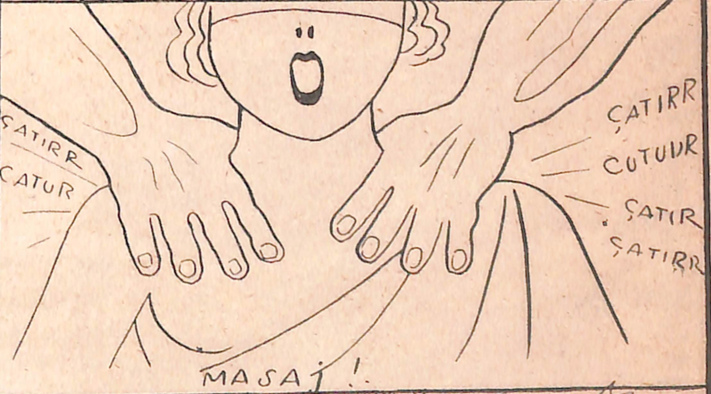

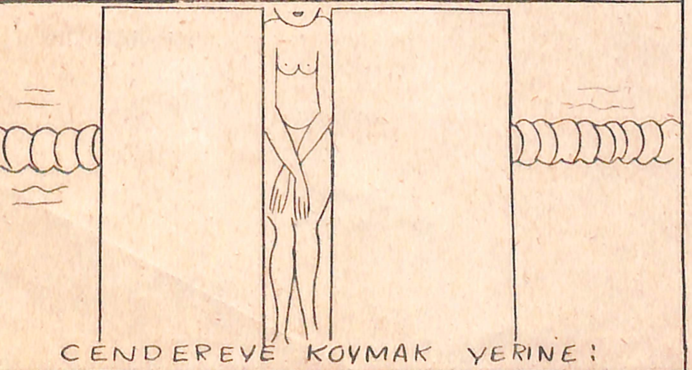

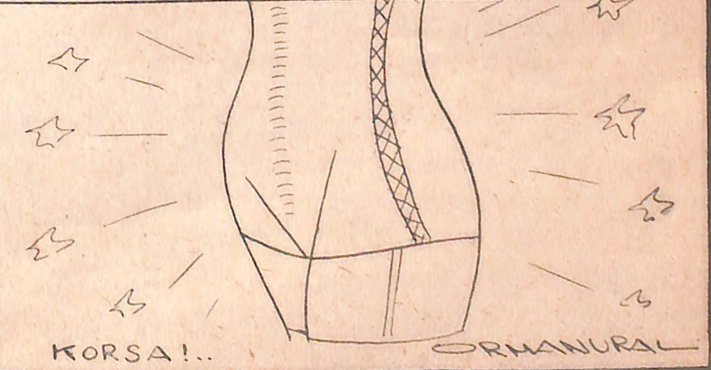

Dün **Bugün**

Edebiyat Tenkitleri

Masamın üstünde bir kaç şiir kitapcağızı var. Burada (cağız) ı kaide hilâfına iki manasile de kullanıyorum. Hem küçültme, hem şefkat ve merhamet manasına! Küçültme manasına kullanışım bu şiir mecmualarından en kabadayısının iki buçuk forma oluşundandır.

Şefkat ve merhamet manasına gelince:

Sahiplerinin emeğine ve parasına acıyorum.

Bu delikanlılar gelip te benimle konuşsalar!.. Acaba o çok beğendikleri meşhur eserler sahiplerine ne getirdi? En değerli şiir mecmualarının kimi otuz liraya, kimi kırk liraya satılmıştır. Temin ettiği şöhrete gelince bir kaç edebiyat heveslisi ile bir kaç eş dosttan başkasına bu şöhret vız gelir.

Masamın üstünde duran şiir kitaplarının sahipleri darılmasınlar. Doğru söz, acıdır derler, belki acı söylüyorum amma doğru söylüyorum, onları kendimden farksız tutuyorum. Bu verdiğim nasihatlerin en çoğu kendim içindir.

«Gelincik» isimli şiir kitapcığını karıştırıyorum. İlk sayfada (Okuyuculara) isimli bir başlangıç şiiri:

Ne İran bağlarından
Ne de Alp dağlarından
Topladım bu çiçeği.
Beni sarhoş etmiyor ne Hayyanın şarabı
Ne Batı içeceği

(Batı içeceği) garba ait müskirat nevileri olacak. Kokteyl, vermut, cin, apsent, şampanya, viski gibi içkiler genç şairi sarhoş etmiyormuş. Bilmem ki hakikaten tecrübe etmiş midir? Diğerleri ne ise ama, şampanya ile viski içindeki alkol tesirile olmasa bile fiatı ile insanı sarhoş etmeğe kâfi gelir?

Genç şair kendisini sarhoş eden şeyi şu son mısrala anlatıyor:

Ona gelincik derler Anadolu çiçeği...

Benim bildiğim gelinciğin reçeli, şurubu olur, fakat «gelincik» şarabı da olur mu, bilmiyorum. Halbuki şair (gelinciği) kitabına isim yaptıktan sonra ona millî bir mahiyet bile vermeğe çalışıyor: Anadolu çiçeği! diyor.

Türkçülük gayretile de bile olsa çiçekleri, ağaçları, yemişleri (millî), (gayri millî) diye iki kısma ayırmak doğru değil. (Gelincik) Anadolu çiçeği ise Romanya ve Macaristan ovalarında açılan gelinciklere ne demeli? Onları ya yüz ellilik listeye koymak ve yahut ta vatan hıyanetile itham etmek lâzım gelecek. Halbuki gelincik nihayet bir çiçektir ve biz onun ne çiçek olduğunu biliriz.

«İnanım!» adlı bir şiir gözüme ilişti. Acele ile «İmanım!» diye okumuşum. Vakıâ ikisi de aynı manaya geliyor, amma, kullanış tarzları başka. Nazım Hikmetvari bir şey sandım. Bir kaç cakalı söz, bir iki argo, artık kapitalistlere mi olur, burjuvalara mı olur, kime münasipse külhanbey ağzile bir kaç küfür savurunca mükemmel bir modern şiir olur.

Öz türkçe kelimeler kullanılırken, kullanış tarzlarına da dikkat etmek gerek.

(Tarihin sesi) adlı manzume şöyle başlıyor:

Tek karış toprağında barınamaz tek düşman.

Alelâde bir dil meselesi amma, gene genç şairin dikkatini çekerim.

«Tek karış toprağında» denmez, «bir karış toprağında» demek lâzım. Çünkü (tek) le (bir) ayni manada değildir. (Tek) (çift) in mukabilidir. Meselâ (bir tutam saç) yerine (tek tutam saç) denir mi? (Bir bakış baktı) yerine (tek bakış baktı) diyebilir misiniz?

Üslûba yenilik vereceğim diye malûm olan tâbirleri değiştirmemeli. Bazan dikkatsizlikle, insan bir kelimenin manasını yanlış kullanıverir.

(Mucize var) isimli bir şiirde şair şöyle bir teşbih yapıyor:

«Nurdan bir avizedir hayalimde endamın»

Nur, avize kelimeleri çok güzel, çok süslü. Fakat teşbih için bir şart var: Eski bir tâbirle müşebbeh ile müşebbehünbih arasında vechi şebeh bulunmalı. Bulunmazsa olmaz. Meselâ, zümrüt gözlü olur, fakat zümrüt dişli olmaz. Avize ile endam arasında da ayni benzemezlik var. Avize hendesî tâbirle mahrutî şekildedir. Bir sevgilinin endamını bu şekilde tasavvur ediniz, maazallah. Olsa olsa bu biçimde insanlar, yarı belinden aşağısı noksan, ellerile yerlerde kendini sürüyen bazı fakirler vardır, onlar olabilir.

*

Masanın üstündeki ikinci kitabı alıyirum: Bir haykırış.

Bu kitapta daha çok halk şiirleri kokusu var. İlk manzume şöyle başlıyor:

Bir haykırış

Köylüyüm adıma köylü diyorlar.

Hani, fransızcada: «Verite dö la palis» denen bir şey var. Biz malûmu ilâm deriz. Meselâ: «İnsan öldükten sonra yaşamaz!» gibi. Bu M. Palis hakikat söylermiş amma, hep böyle hakikatler... Jan isminde bir adam için de şöyle bir mezar taşı yazmış:

«M. Jan, kırk dokuz yaşında öldü, eğer bir sene daha yaşasaydı elli yaşında ölecekti.»

Bu da ona benziyor. (Köylüyüm adıma köylü diyorlar). Tabiî değil mi ya? Bunu söylemeğe, bilhassa haykırarak söylemeğe ne lüzum var.

İşin içyüzünü biraz biliyorum. Faruk Nafizin (Han duvarları) isminde bir şiiri var. İyi hatırımda değil amma orada:

Hastayım adına verem, diyorlar,
Âşıkım adıma Kerem diyorlar.

şeklinde mısraları var. Şair oradan ilham almış. Edebiyatta bu kadarcık şeye intihal demezler, fakat hiç olmazsa başkasından bir şey alındığı zaman onu ters anlayıp almamalı.

Kitabın sonunda (Ben) isimli yeni tarzda bir şiir var. Şair kendini şöyle anlatıyor:

Ne gönül hastasıyım,
Ne yalancı bir proleter şairiyim.
Ne Leninin âşıkıyım,
Ne züppenin biriyim.

Dedikten sonra:

Dostlar,
Yana yana
Acımayınız bana,
Ko züppeler,
Bana kaçık desinler!

Diyor.

Bundan sonra benim için söyliyecek söz kalmıyor. **O. S.**

Talihsiz bir adamın hikâyesi

Adı «Kibarlar mahfeli» olan bu kulübün bütün azası kibar değildi. Aralarında sonradan servetini kaybetmiş bir takım «yeni fakirler» de vardı.

Bunlardan biri Kumcuzade Kâmran Vehbi idi. Yaptığı ufak tefek komisyonlarla geçinen bu adam vaktile kum gibi altın yemiş, daha doğrusu yedirmişti.

Çapkın değildi, sarhoş değildi, müsrif değildi, kumarbaz değildi, «iş yapıyorum» diye ötekine berikine para kaptıran budalalardan değildi.

Kumcuzade parasını son derece manasız bir inada kurban etmişti.

Ondaki kötü iptilânın galiba bir ismi bile yoktur. En olmıyacak şeyler için para bahsine tutuşur ve mutlaka kaybederdi.

— Böyle acele acele nereye yahu?
— Ahbaplardan birini tebrike...
— İyi amma, bayram geçeli bir hafta oldu..
— Yok birader, piyangodan üç lira çıkmış, onu tebrike gidiyorum!

Talihsizliği o derecede idi ki o bir para bahsine giriştiği zaman eşya ve hâdiseleri adetâ tabiatini değiştirirdi. Meselâ o «İstanbulda halis süt yoktur» ve bizde gazetelerin mürettip yanlışı yapmamasına imkân olamaz, «Filorinalı lâkırdı söylemeden duramaz», «Çallı içmeden gezemez» gibi en şüphesiz hakikatler üzerine bahse girişecek olsa o gün bir mucize gibi su ile süt birbirinden ayrılır, gazeteler baştanbaşa doğru çıkar; Filorinalının boğazı ağrır, konuşamaz, Çallı rakıya tövbe eder, o da her kaç liraya bahse girişmiş ise o parayı kaybetmiş bulunurdu.

Arkadaşlarından bir gözlüklü Nuri vardı: Ona:

Kumcu talihini denedin. Bırak artık şu inadı. Kuru hasır üstünde kalacaksın» derdi.

Fakat o:

— Olamaz, derdi, ben şimdi innsanlarla değil talihle bahse girişmiş vaziyetteyim. Bu melûn aksi talihi bir gün mutlaka yenmeğe azmim var.

*

Kumcuzade bu maksatla uzun seyahate çıktı. Eski zaman dervişleri gibi yedi sene dolaştı, Anadoluda görülmedik bir yer bırakmadı ve nihayet memleket coğrafyasında ismi bile bulunmıyan bir meçhul dağın tepesinden meçhul bir kabile içinde aradığı harikayı buldu. Bu üç gözlü bir insandı. Gözlerden ikisi bildiğimiz yerlerde, üçüncüsü bunların ortasında burun ile alnın birleştiği noktada idi. Bu üçüncü gözle ötekiler arasında en küçük bir fark yoktu. Belki kirpiklerini saysanız tıpatıp müsavi gelirdi.

Kumcuzadenin bu keşfi bütün dünyayı birbirine katacak bir keşifti. Fakat onun bundan beklediği istifade sadece kulüp arkadaşlarile bir bahse girişmek ve bahsi kazanarak talihi altetmekten ibaretti.

Adamcağız üç gözlü adamı uzun zaman terbiye ederek az çok medenîleştirdi. Biraz konuşmak öğretti ve arkasına şık bir kostüm giydirerek İstanbula getirdi. Gözlerini kimsenin

görmemesi için ona kapkara camlı bir büyük gözlük takmıştı.

*

Kumcuzadenin bir akşam yanında uzun boylu, kara gözlüklü bir şık bir centilmenle «Kibarlar mahfeli» ne girdiğini gören arkadaşları hep bir ağızdan:

— Hele şükür, diye bağırıştılar.

O bu yedi seneyi nerede geçirdiğine dair sorulan suallere cevap vermedi; konferansa başlar gibi kalemile bir mermer masaya vurup arkadaşlarını susturarak:

— Bilirsiniz ki ben senelerdenberi sizinle çok bahse giriştim; daima kaybettim. Servetim bu uğurda eridi. Bu gece cebimdeki son yüz lirayı ortaya koyarak sizinle bir defa daha bahse girişeceğim ve namusumu temizliyeceğim. Kabul mü?

Arkadaşları bağırdı:

— Kabul...

Kumcuzadenin yakın arkadaşı gözlüklü Nuri yanına geldi:

— Vazgeç Allah aşkına vazgeç, dedi, biliyorsun ki buna imkân yok...

Kumcuzade onu kolundan yakalıyarak:

— Korkma, dedi, bana inan...

Öteki inat ediyordu:

— Olamaz... Bunu yapamayız. Bu göz göre senin son yüz liranı çalmamız demektir.

— O halde sen bir kenara çekil... Bahse iştirak etme...

Kibarlar mahfeli azaları Kumcuzade, kara gözlüklü meçhul misafir ve gözlüklü Nuri etrafında bir daire çevirmişlerdi.

Kumcuzade söze başladı:

— İki kere iki kaç eder arkadaşlar?

— Dört...

— Hayır yanılıyorsunuz. Beş eder.

Kumcuzade gözlüklü Nuri ile meçhul misafiri ellerinden tuttu:

— İki adamın kaç gözü olur.

Aza bir ağızdan:

— Dört!

— Ben bu iki adamın beş gözü olduğuna dair sizinle yüz lirasına bahse girişiyorum... Ne dersiniz?

— Kabul!

— Tekrar ediyorum, yanlışlık olmasın. Şimdi bu iki adamın gözlerini sayacağız. İkisinde beş göz olduğu meydana çıkarsa benim bahsi kazandığımı kabul edecek misiniz?

— Elbette kabul...

Kumcuzade tirtir titriyordu; heyecanından ağlıyarak ellerini göğe açtı:

— Çok şükür hayatımda bir defa bir bahis kazanıyorum, dedi.

Fakat bu esnada gözlüklü Nuri onu kolundan çekti; yavaşça kulağına dedi ki:

— Yahu bu getirdiğin adamın dört gözü mü var? Senelerdenberi arkadaşlık ettiğimiz için elbette farkında olmuşundur. Benim gözüm tekdir; bir tanesi takmadır.

Karga

DÜNYA MİZAHINDA Şaheserler

[Akbaba her hafta dünya mizah edebiyatı şaheserlerinden birer nümune verecektir. Okuyucularımızın eğlenceli olduğu kadar da derin düşündürücü olan bu yazıları zevkle okuyacaklarından eminiz.]

Hastalara ve tıbba dair

İren bir hayli para sarfederek Yunanistana bir seyahat yaptı ve tıp ilâhı Eskülap'ı mabedinde ziyaret etti. Maksadı ona hastalıklarını anlatmak ve derdine bir çare aramaktı.

İren evvelâ kendisinin çok yorgun ve dermansız olduğunu söyledi.

İlâh derhal hükmetti ki bunun sebebi durup dururken işini, gücünü bırakarak Yunanistana kadar taban tepmesidir.

İren akşamları iştahsız olduğunu anlattı. İlâh:

— Öğle yemeklerinde pek tıkınmazsın. Akşama iştahın biraz farklı olur, dedi.

Kadın uykusuzluktan da şikâyet ediyordu.

Eskülap sabahları gayet erken kalkmasını ve geceleri yatağa girmesini söyledi.

İren — Günden güne şişiyorum, yağlanıyorum, ağırlaşıyorum; buna bir çare bulun, dedi.

İlâh — Her zaman araba ile gezmez, biraz da bacaklarını kullanırsın, dedi ve konuşma şöylece devam etti:

İren — Şarap bana dokunmağa başladı.

Hekim — Öyle ise su iç...

— Hazımsızlığım var. Yediğimi eritemiyorum.

— Pehriz edersin.

— Gözlerim zayıflıyor.

— Gözlük alırsın.

— Günden güne vücuttan düşüyorum. Sıhhat ve kuvvetim eskisi gibi değil.

— Sebebi şu ki ihtiyarlıyorsun.

— Yeniden kuvvetlenmem için bir çare tavsiye edin.

— Çarelerin en kısasını ve en iyisini sizin ananızla, büyük ananız tatbik etmişti.

— Onlar ne yaptılar?

— Sürünüp sürtünmeden vefat ettiler.

İren bağırdı:

— Ey Apolonun oğlu. Bu nasıl tavsiye. İnsanların ilim diye göklere çıkardıkları şey bu mu? Sizi bunun için mi el üstünde tutuyorlar. Bana yeni ne öğrettiniz? Tavsiye ettiğiniz ilâçları ben sanki bilmiyor mıydım.

Büyük doktor cevap verdi:

— A iki gözüm biliyordun da neye yapmadın? Rahat battı mı ki dünyanın bir ucundan buraya kadar taban teptin. Zaten şunun şurasında beş on günlük ömrün kalmış. Onu da böyle yollarda ziyan ettin.

La Bruyère

Tramvayda ön, arka

Durup dururken İstanbulda bir tramvay meselesi ortaya çıktı. Bütün araba işletilmek istendi, olmadı, 28 kişiden fazla alınmamak istendi, olmadı, hâsılı olmadı olmadı, vesselâm. Tabiî işler, gene eski haline dönecek, eski hamam, eski tas olacaktır. On iki kişi konuşuyorlardı. Biri diğerine sordu:

— Azizim, gene bu tramvay işi yoluna konumuyor!

Öteki galiba en doğru cevabı verdi:

— Hiç tramvaya binmiyenler ise karışıyor da ondan!

*

— Belediye tramvaylara arkadan binip önden inme nizamını acaba niçin koydu?

— Malûm ya, tramvayların ön tarafı arka tarafından daha kazalıdır. Binaenaleyh müşteri inerken kazaya uğrarsa bilet parasını ödemiş olacağı için zarar az olur.

*

Ankaralı muallimler albümünden:

Hasip Ahmet

Gene tramvayda:

— Yahu inmeme beş dakika kaldı. Bin türlü haklı küfürler içinde bu kalabalığı nasıl yarıp çıkacağım. Bu emri verenler tramvayların bu halini görmüyorlar mı?

— Amma yaptınız ha; otomobille yanımızdan geçerken görmez olurlar mı?

*

— Tramvaya erkekler arkadan, kadınlar önden bineceklermiş.

— Peki, sonra o mahşerde baba kızını, koca karısını nasıl bulacak?

*

— Erkekler arkadan, kadınlar önden binecekler anladık. Fakat inişte de aynı sıraya riayet edilecek, yani kadınlar arkadan, erkekler önden ineceklerse ara yol bir dans salonuna dönecek. Sen inişlerdeki ağırlığı asıl o zaman seyret...

*

Geçen hafta gazetelerde şu havadisi okuduk:

«Tramvaylara önden binilip arkadan inilecek.»

Dört gün sonra şu haber:

— Kadınlarla beraber çocuklar da önden binebilecek.»

Yarın öbürgün şöyle yazılacak:

«Saylavlar, vazife halinde resmî memurların da önden binmesine müsaade edilmiştir.»

Bir hafta sonra gene şöyle bir tebliğ:

«Kör, topal, sağır nevinden âlil ve sakatlarla ihtiyarlar ve hastaların tramvayın önünden binmesi muvafık görülmüştür.»

Nihayet on beş gün sonra da şöyle bir müjde:

«Sayın halkın tramvaylara inip binmesindeki güçlüğü nazarı itibara alan belediye ön, arka yasağını kaldırmıştır.»

E bir belediye yasağı da kırk gün devam etmez ya... Müddeti nihayet on beş gündür.

*

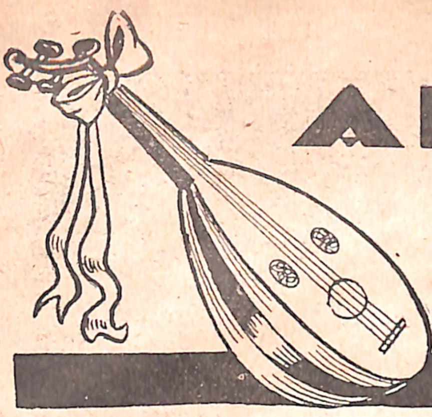
Tramvayda bir sinirli adam yüksek sesle şöyle söylüyordu:

— Kadril diye bir dans vardır ya... Biri ortaya çıkar, kadın, erkek halkı elele tutuşturarak «sağa dönün; sola kıvrılın; ayrılın, çiftlerinizi değiştirin. Beş adım ileri, iki adım geri; dörder dörder olun; halka yapın» gibi emirlerle oynatır. Ben belediyenin kısa bir zamanlık emirlerle «yürüyen tramvaya binmeyin, haydi gene binin, atlamayın, haydi gene ziyanı yok. Herkes arkadan, kadınlar önden, erkekler arkadan; haydi gene hep bir arada» gibi emirlerini bu kadril oyununa benzetiyor, kadını, erkeği, askeri, sivili, genci, saçlı sakallısile koca bir halkın böyle ardarda süreksiz emirlerle oynatılıp durmasına insanlığım ve haysiyetim noktasından çıldırıyorum.

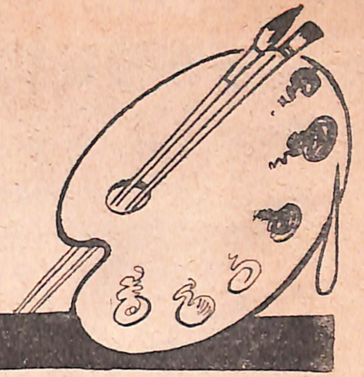
Ankaralı muallimler albümünden:

Cevat Memduh

AHRET DÖNÜŞÜ

Akbabanın romanı: 15

Yazan : Ağustos böceği

Abdurrahman Efendi bu satırları okuduktan sonra yerinden kalktı; ihtiyar adam heyecan içinde idi. «Murat evlâdım kitabın bitti. Meseleyi anladım. Şimdi seninle konuşalım» dedi. Fakat onun uzandığı minderde uyumuş olduğunu gördü. Ağzının hareketlerinden biraz da horladığı anlaşılıyordu. Usulcacık başının altına bir yastık koydu. Üstüne bir battaniye attı.

Zaten sabaha pek az zaman kalmıştı. Yarın erkenden başlıyacak cenaze hazırlıklarını ve alayını salim kafa ile görebilmek şimdi bir kaç saat uyumak daha iyi olacaktı.

— 3 —

ÜÇÜNCÜ KISIM

Murat sabahleyin bir kuran sesile uykusundan uyandı. Gözlerini uğuşturarak pencereye gitti; kafeslerin arasından sokağa baktı.

Pencerenin dibinde bir kör oturuyordu. Kasketli, lâtalı, ince köse sakallı bir adamdı. Önüne bir mendil yaymış, üstüne bir küçük teneke kutu koymuştu. Mendilin üstünde iki sarı çeyrekle bir kaç kuruş vardı.

Murat kendi kendine:

— Hafızın erkenden kapının yanında yer tutuşuna göre kalabalık ziyade olacak galiba, dedi, mendilin üstünde çeyrekler, kuruşlar ne? Bunları kim vermiş olabilir? Kör hafıza çeyrek verecek erbabı hayır her halde dokuzdan, ondan evvel evinden çıkmaz... Halbuki vakit çok erken... Bu saatte buradan geçse geçse bir kaç süprüntücü geçer... Halbuki o zavallılar kör hafıza çeyrek vermek şöyle dursun, ellerinden gelse mendildeki paraları da süpürürler... Yumurtlıyacak tavukları davet için folluğa yumurta konduğu gibi hafız da hayır sahiplerini teşvik için bu paraları koymuş olacak...

Bir ikinci kuran da taşlıkta okunuyordu. Fakat bu, hafızınki gibi devamlı değildi.

Evde sesseda kesildiği zaman duruyor, yukarı sofada dolaşıldığı yahut merdivenlerden inildiği zaman tekrar başlıyordu.

Murat esniyerek: «Bunlar hep bizim şerefimize» dedi ve Abdurrahman Efendinin tel dolabını açarak yiyecek aramağa koyuldu.

Ortalık biraz daha açılınca ailenin yakın dostları birer birer sökün etmeğe başlamışlardı. Bayram tebrikine gidecek gibi siyah jaketatay giymiş, kolalı yaka takmış olan amcazade ev sahibi sıfatile bunları kapıdan karşılıyor, taşlıkta tabutun etrafında biraz döndürüp dolaştırdıktan sonra yukarı çıkarıyordu.

Sokakta bir otomobil kornası... Murat gene pencereye koştu ve eski müşterisi Şalüm büyük bir otomobilden indiğini gördü. Amcazade onu da kapıda karşıladı.

Şalum ağlar gibi bir sesle kendini takdim ediyordu:

— Neler yeldi başimiza? Ne oldu bu zavali çocuğa..? Beni tanimazsiniz... Muradin babasi yibi bir şeyim.. Evlâtlarimdan çok sevmezsem yozum kör olsun. Dün yece sabaha kadar ağladim. Yüreğim yaniyor.

Murat bu konuşmayı pencereden dinliyor ve Yahudinin bu muhabbetine şaşıyordu. Evet bu ne umulmaz sevgi ve vefa idi ki onu dükkânını açmağa gideceği bu saatte, ağlaya ağlaya otomobille cenaze evine getiriyordu.

Şalum devam ediyordu:

— Ne zaman başi sikilsa bana koşardi. Kesem ona açikti. Başkalarinin beş lira vermediği bir tabloyu bana yetirdiği zaman çekmecemi açardim yözum kör olsun. «Seninle pazarlik mi edeceğiz... Kaç lira istersen al... Başimi çevirdim; bakmayorum bile derdim. Zavali kirk lira alirsa: «Ne yapiyorsun? Deli misin? Boyle tablo kir kliraya verilir mi, altmiş, yetmiş al, yüz al derdim.» Son yece yine bir tablo yetirmişti. Elliden fazla istemem diyordu. Zorla yetmiş beş lira verdim.

Murat bunu işitince az kaldı penceреden bir kantarlı küfür savuracak, foyayı meydana çıkaracaktı.

Kendi kendine:

— Vay habis vay... diyordu. Ben de bunu bana muhabbetinden geldi sanarak adetâ ağlıyacaktım.

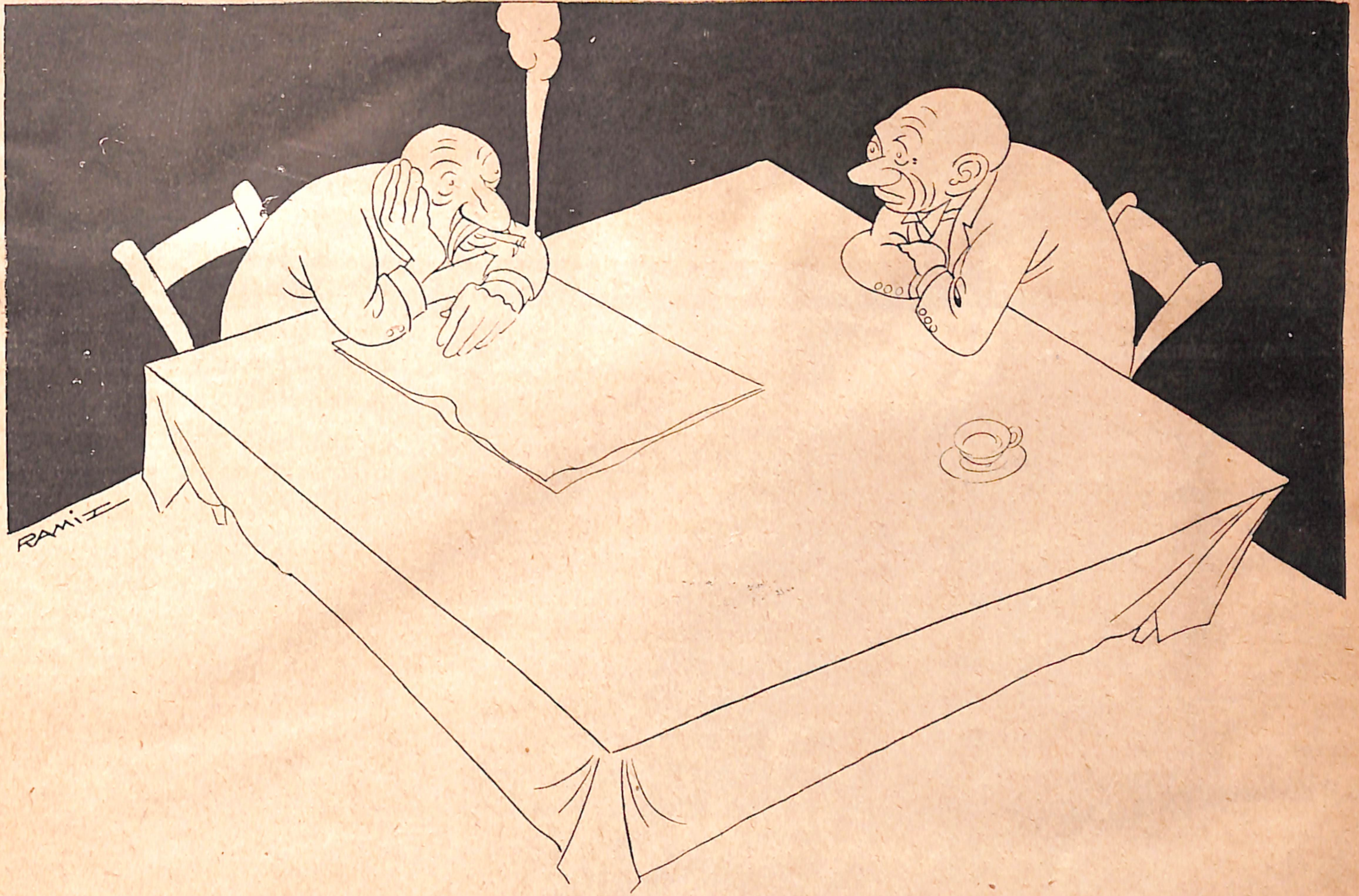
Murat Şalumun şoförün yardımile otomobilden ambalaj kâğıtlarına sarılı irili ufaklı tablolar çıkarmakta olduğunu gördü. Yahudi bir yandan da amcazadeye izahat veriyordu:

— Bunlar Muraddan aldiyim tablolar... Tabutunun yanında bir galeri yapalim. Yelen yiden yörsün bu çocuğun nasin bir artist olduğini... Nasin yüzel düşünmedim mi?

Amcazade:

— Varolun Şalum Efendi... Merhum için vesileli rahmet olur... Bunları bildiğiniz gibi tanzim buyurursunuz, diyordu.

Murat bohçası, sandığile eve yerleşmiş ve kendi cenazesi daha ortada dururken karısının kocası vaziyetini almış bulunan bu yüzsüz oğlanı görünce evvelâ sinirlenir gibi olmuştu. Fakat Nevbaharın hayali birdenbire bir bahar rüzgârı gibi yüzünde esmiş ve onu serinletmişti. Şimdi bu çatık kaşlı, kırmızı elma yanaklı, şişman

— Son seneler içinde delilik artmış..
— Tevekkeli değil, dün iki kişi borç para istedi!

karınlı helvacı güzelini seyrederken kızmak şöyle dursun kendisini bir belâdan kurtarmış bir halâskâr gibi yüreğinin minnetle dolduğunu hissediyordu.

*

Şalum yukarıda Muradın duluna karşı da taziyet ve teselli vazifelerini yaptıktan sonra tekrar aşağı indi ve etrafları siyah tüllerle süslenmiş olan levhaları salonun dört bir tarafına asmağa başladı. Ressam kapının deliğinden bu sahneyi seyrediyordu.

Bir aralık karısı Belkisin arkasında uzun etekli bir siyah matem elbisesile amcazadenin koluna dayana dayana merdivenden indiğini gördü.

Ressam yeni bir heyecan geçirdi; içinden lâstik top gibi kalkan bir şeyin boğazını tıkadığını duydu.

Ne kadar olsa bunca yıl bir yastığa baş koymuşlardı; aralarında acı tatlı bunca hatıralar vardı.

Nitekim Belkis te kocasının denizde boğulduğu günün akşamındanberi âşıkını iç güveysi alır gibi yatağı yorganile eve almış olmasına rağmen son derece perişan görünüyor, taşlığın ortasında upuzun yatan tabuta bakarken gayri ihtiyarî amcazadenin omuzuna asılıyordu.

Bu elbise ve bu hüzün Belkisi adetâ güzelleştirir gibi de olmuştu. Bereket versin Nevbaharın hayali Muradı bir kere daha yokladı ve ona metanetini iade etti.

Şalum cenaze evinin kargaşalığı içinde aradıklarını bulamıyacağını bildiğinden galeriyi tanzim için - çivi, keser, kerpeten, ip - ne lâzımsa hepsini bir tahta kutuya koyup getirmişti.

Cenazenin kalkacağı zamana doğru güneş ışığının nerelerden ne suretle geldiğini hesap ederek çivileri ;akıyor, levhaları birer birer asıyordu.

Belkis bu tabloların bir kısmını hatırlıyor, Şaluma resmin ne zaman, nerede, nasıl yapıldığını anlatıyordu.

Şalum geri geri çekilerek resmin efesini seyrettikten sonra kadına dönüyor:

— Ah! Ne adam idi o. Onun yerine ben olmeliydim ama olmadi. Yureyim ateş yibi yaniyor, diyordu.

Yahudi bir defa gene:

— O olmemeliydi? derken amcazade sinirlendi; Belkisin kulağına iğilerek yavaşça bir şey söyledi ve besbelli: «Yediği halta bak... O ölmeseydi sen bana kalır mıydın?» dedi.

Kadın birdenbire silkindi; ellerini beline dayadı; yoluk kaşlarını aşağı yukarı oynattı, gözlerini büzdü; iğrenç bir şey kokluyormuş gibi burun deliklerini açtı ve kaldırdı:

— Hıııh! Sen de kendini adamdan mı sayıyorsun, dedi.

Murat amcazadenin sözleri gibi karısının bu lâkırdısını da duyamamıştı. Fakat bu çehreyi, bu jesti o kadar tanıyordu ki kadının lâkırdısını da adetâ kulağile işitmiş gibi oldu; soğuk soğuk ürperdi.

Aynı iltifat vaktile kendisine de

haftada en aşağı yirmi kere tekrar edilirdi.

Murat bu kadından kurtuluşundaki saadeti hiç bir zaman bu kadar tam ve mükemmel olarak tatmamıştı. Neşesinden fıkırdıyarak amcazadeye:

— Kolay mı oğlum? Para ile değil, sıra ile, dedi.

Onun delikten bakarken hazzından gülümsediğini, bir şeyler mırıldandığını gören Abdurrahman Efendi eteğini çekmiş, elile «ne var?» diye sormuştu.

Murat hemen masaya koştu. Abdurrahman Efendinin kâğıdına «insan için boynuz takmak kadar büyük felâket yoktur, derlerse de vallahi billâhi inanma» diye yazdı ve tekrar kapıya koştu.

Belkisle amcazadenin münasebetinin ne kadar ileri olduğunu kadının bu hareketi kadar güzel anlatan bir şey tasavvur edilemezdi. Murat:

— Bu öyle yirmi otuz günlük bir aşka benzemiyor, dedi, her halde bunun bir kaç senelik bir tarihi var... Karılık kocalık hayatında sevgi ve samimiyetin bu derecesine pek öyle kolay irişilemez...

*

Belkis ile amcazade arasında her halde muvakkat bir geçimsizlik buhranı geçiyordu.

Şalum arkasını döndükçe amcazade kadını belinden tutmak, baldırını cimdiklemek, kolunu sıkmak gibi hareketlerle yumuşatmağa kalkışıyordu. Fakat o titiz hareketlerle âşıkını itiyor, musallat bir sineği kışalar gibi elini, kolunu sallıyordu. Hattâ bir defasında arkasında duran genç adama hafif tertip bir çifte de salladı.

Murat kendi kendine söyleniyordu:

— Karının bu benim Belkisten aptalını görmedim, daha şimdiden herifi ürkütmeğe ne lüzum var? Hele bir kere nikâhı bas, adamcağızın elini, kolunu kıskıvrak bağla. Ondan sonra surat ta edersin, çifte de atarsın, keyfinin istediği eşekliği yaparsın. Fakat ortada halka karşı daha bir akrabalık, müphem bir hısımlık bağından başka bir şey yok... Ya herifin gözü korkar da hattâ bohçasını, sandığını bile almadan kaçmağa kalkarsa ne yaparsın? Bir şey değil kocaya varamazsan benim bile işimi bozabilirsin... «Sarımsağı gelin etmişler, kırk gün kokusu çıkmamış» derler. Sen de hiç olmazsa nikâh memurunu ziyarete gideceğiniz günün akşamını bekle alık...

Maamafih biraz sonra Belkisle amcazadenin araları düzelir gibi oldu. Kadın baygın bir bakışla âşıkına bakarak gülümsedi, elile şakaklarını göstererek başının ağrıdığını anlattı. Genç adam onun ateşi olup olmadığını anlamak ister gibi elini onun alnına sürdü, sonra yanaklarını okşamağa başladı.

Murada bu defa da başka türlü bir vesvese geldi:

— Bu kadın artık serbest... Dul olduğuna göre istediğini yapmasına kimse karışamaz... Fakat öldü zannedilen ben sağım, şu kapının arkasındayım. Sağ oluşuma göre de Belkis hâlâ benim nikâhımda sayılır. Onun bu tarzda cilvelerini seyredip te kızmamak benim için ayıp bir ahlâksızlık olmaz mı? Cemiyet bu tarzda hareket eden kocaları dünyanın en şeni adamları addeder.

Bereket versin Belkisle amcazade bu aşk sahnesini kısa kestiler de Murat ta tereddüdünden kurtuldu.

Buna kadında ahlâk ve maneviyet namına gene biraz bir şey kalmış olması sebep olmuştu. Belkis âşıkının el şakaları karşısında Şalumu bile unutmağa başlarken tabutu hatırlıyarak dehşete gelmiş, kocasının birdenbire ayağa kalkarak üzerine saldırmasından korkuyormuş gibi iki adım geri çekilmişti.

Muradın kulağına taşlığın bir köşesinden derin bir «ah» geldi.

Bu ahı çeken Şalumdu. Antikacı asılacak tabloların arasından Muradın kendi portresini çıkarmıştı.

— Yoreyimi yoz yoz ettin be çocuk, deyordu, yapmali midin bu işi. İhtiyar Şaluma acimadinsa genç karina da mi acimadin?

Şalum tabloyu taşlığın en görünecek bir yerine asmak için oradan oraya dolaşıyordu.

Belkis kocasının resmini görünce bir sinir buhranına tutuldu:

— Ah Murat bu böyle mi olacaktı? diye ağlamağa başladı.

Asıl şaşılacak nokta amcazadenin de kadını susturayım derken kendinin ağlamağa başlamasıydı. Hem de bu göz yaşları yapmacık filân da değildi, gayet samimiydi?

Kapının arkasında Muradın gözleri dört açılmıştı:

— Kadın için ne ise ne? Belkis zaten ne haltettiğini bilmiyen dejenere bir mahlûk... Eh arada da bunca hatıra var... Resmimi görünce ağlamağa başladı. Fakat bu oğlana ne oluyor? Kadına hoş görünmek için filân desek bu da olamaz... Çünkü o zaman elini yüzüne kapar, kuru kuru böğürürdü. Halbuki bayağı ağlıyor. Bu alık oğlan bu kadar mahirane bir ağlama rolü yapamaz. Evet rakibim bana ağlıyor... Şu insan denen mahlûka kimsenin aklı ermiyecek...

(Arkası var)

BAŞ, DİŞ AĞRILARI VE ROMATİZMA İÇİN EN FAYDALI ÇARE:
TABLET KATAGRİP
SOĞUKALGINLIĞI, NEZLE, GRİPE KARŞI YEGÂNE İLAÇ:
TABLET KATAGRİP

 Ecnebi Karikatürleri

Hudut taşı!

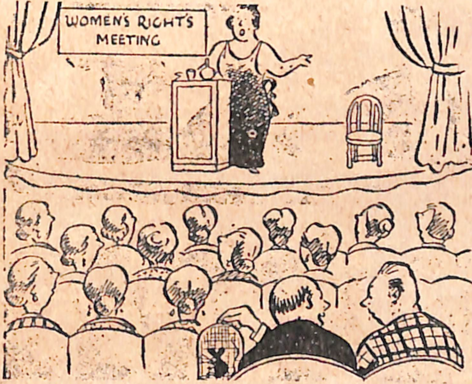
[Alman karikatürü]

— Evinizde bir kaç gün pansiyoner olarak kalmak istiyoruz.. Balayı seyahati yapıyoruz da!

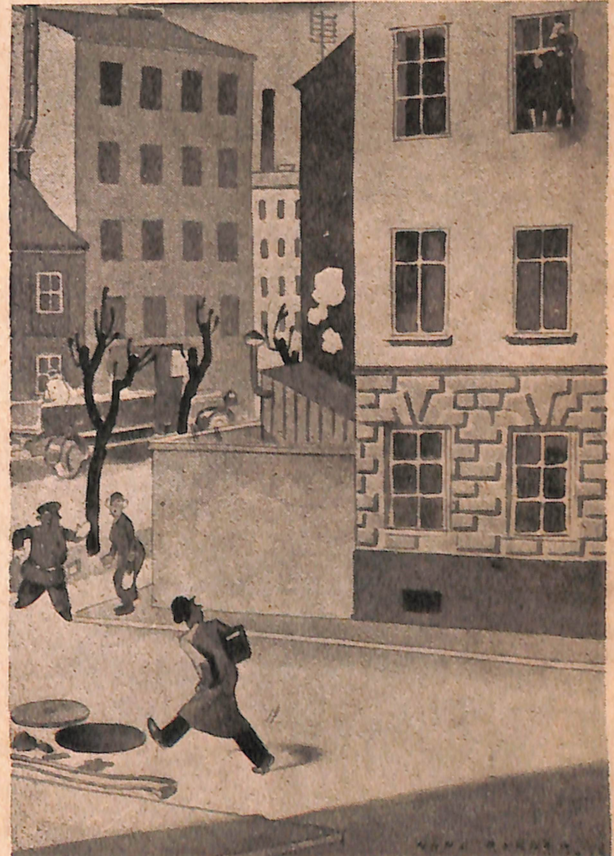
— Çocuğunuz var mı?..

[Fransız karikatürü]

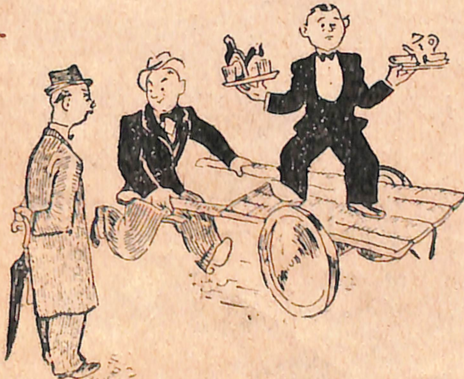
Erkek — Kadınla erkeğin müsavi olduğunu söyler söylemez fareyi koyuvereceğim!

[İngiliz karikatürü]

Yazısız hikâye!

[Alman karikatürü]

Garson mektebinde talimler!

[İsviçre karikatürü]

ON SENE GENÇLEŞTİM

Badema ihtiyar ve donuk bir hal alan teni temiz ve genç bir hale sokup beyazlaştırmak çok kolay bir iş. Nihayet fen, ten ve cildi fazlasile besleyen maddeyi de keşfedip ortaya çıkardı.

Bu madde uğuşturularak tene sürülünce mesamat tamamile açılıp serbest kalıyor, çizgi ve buruşukluklar bertaraf oluyor, bazı cilde ârız olan siyahımsı noktalar yok oluyor. Bu temizleyici ve besleyici madde yalnız yeni (TOKALON) kreminde mevcuttur.

Bu maddenin harikulâde bir kuvvete malik olması dolayısile en çirkin simalar bile az zaman zarfında genç ve güzel bir hal alıyorlar. (TOKALON) kreminin pembe renginde olanını gece yatmadan evvel kullanınız. Uykunuzda derinizi besleyip tazelendirir. Sabahları ise bu kremin (bevaz) renginde olanını kullanınız. Tene bir beyazlık bir serinlik verir.

Beyaz (TOKALON) üzerine sürülen pudra bütün gün kuvvetini muhafaza eder. Teniniz, cildiniz ne kadar fena olursa olsun (TOKALON) kremini kullanmıya başleadıktan sonra elde edeceğiniz neticeyi hayret ve sevinçle karşılıyacaksınız. İyi netice elde edeceğinize emin olabilirsiniz.

Sakın aldanmayınız!

Havaların güzel gitmesine aldanmayınız!
En tehlikeli havalar..

Kışın, pırıl pırıl, aldatıcı bir sıcaklıkla yanan, güneşli günlerdir... Böyle günlerin hafif hararetine insan aldanır ve vücut ısınıyorum sanırken üşür...

İşte, kış günlerinin bu tehlikesine karşı

Sıhhatimizi sigorta eden

Yegâne kuvvet (E. NEŞET KİNİNİ) dir. Evinizden değil, cebinizden bile eksik etmeyiniz.

Dr. İHSAN SAMİ

BAKTERIYOLOJI

Laboratuvarı

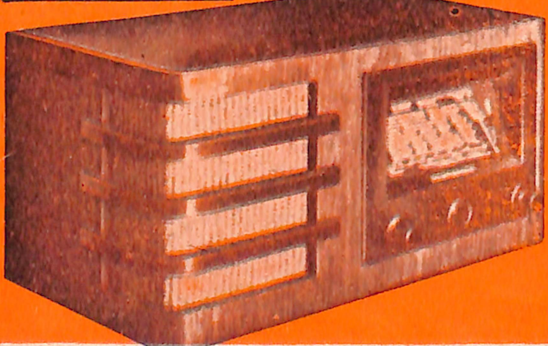
Umumî kan tahlilâtı, frengi noktai nazarından (Wasserman ve Kan teamülleri) kan küreyvatı sayılması. Tifo ve ısıtma hastalıkları teşhisi, idrar, Balgam, cerahat, kazurat ve su tahlilâtı, Ültra mikroskopi, hususî aşılar istihzarı. Kanda üre, şeker, Klorür. Kollesterin miktarlarının tayini.

Divanyolu No. 189 Tel. 20981

Eve Gelen Konser

Yahu! bu ne cümbüş
Mirasa mı kondun?

— Hayır azizim, 1936 Modeli yeni bir TELEFUNKEN aldım!

1936 Modeli TELEFUNKEN Radyolarını siz de dinleyiniz, hayran kalacaksınız ..

BOURLA BİRADERLER ve Şsı

Galata Hezaren Caddesi — Beyoğlu: İstiklâl Caddesi — Ankara: Bankalar Caddesi — İzmir: Gazi Bulvarı ve SATIE'nin bütün şubelerinde